

solution containing 20γ quinine sulfate in 100 ml N/10 H₂SO₄ is taken as standard intensity 100.

The average fluorescence was 61 for the 1956-57 and 80 for the 1957-58 crop with the following limits 40-82 and 24-136 (Confidence limits for 96%). The fluorescence of the refined oils in all cases was greater than 200. When the oil begins to deteriorate both fluorescence and light absorption at 233 mμ and 270 mμ increase.

The fluorescence decreases when the peroxide number of the oil becomes greater than 100. The reduction of the oxidized oil by SnCl₂ re-creates the fluorescence.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. A. JUCKENACK, E. BAMES, B. BLEYER, J. GROSSFELD, Handbuch der Lebensmittelchemie, Bd IV, 46.
2. R. P. A. SIMS, F. P. COOPER, J. Am. Oil Chem. Soc. 1955, 381.
3. A. ARPINO, G. RICCA e JACINI, Olii Minerali, Grassi e Saponi Colori e Vernici. 1955, **32**, 149.
4. A. ARPINO, G. RICCA e JACINI, Olii Minerali, Grassi e Saponi Colori e Vernici. 1957, **34**, 475.
5. F. DE FRANCESCO, Olearia No 12. 19 - 22, 1959 (CA 11698b 1959).
6. C. A. PARKER, W. J. BARNES, Analyst 1957, 606.
7. J. Am. Oil Chem. Soc. 1953, 59.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ.—'Η γραπτὴ ἀπόδοσις τριῶν φθόγγων τῆς συγχρόνου κοινῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, ὑπὸ **Στεφ. 'Ι. Μακρυμιχάλου***. Ἀνεκoinώθη ὑπὸ τοῦ κ. Σωκρ. Κουγέα.

'Η γλῶσσα μας φθείρεται, ὄργανον δὲ τῆς φθορᾶς τῆς εἶναι τὸ ραδιόφωνον.

'Αρχικὴ αἰτία τῆς φθορᾶς αὐτῆς εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ ἡ σημερινὴ μας γλῶσσα περιέχει τοὺς φθόγγους b, d καὶ g, ἐν τούτοις στερεῖται συμβόλων διὰ τὴν γραπτὴν των παράστασιν. 'Η ἔλλειψις αὕτη ἐγένετο ἀπὸ μακροῦ αἰσθητῆ καὶ διάφοροι προτάσεις ὑπεβλήθησαν κατὰ καιροὺς πρὸς διόρθωσιν τοῦ μειονεκτήματος τούτου τοῦ ἀλφαβήτου μας.

'Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν γραπτὸν μας λόγον γίνεται χρῆσις τοῦ διγράμματος μπ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ φθόγγου b, τοῦ διγράμματος γκ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ τραχέος

* STEPHEN J. MACRYMICHALOS, A problem of the modern Greek language and how it could be solved.

φθόγγου *g*, καὶ τοῦ διγράμματος *νι* πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ φθόγγου *d*. Οὕτω γράφομεν: *μπαμπᾶς* καὶ προφέρομεν *baβᾶς*, *γκάζι* καὶ προφέρομεν *γάζι*, *ντάμα* καὶ προφέρομεν *δάμα*.

Ἡ ἐξοικονόμησις αὕτη τῆς γραπτῆς παραστάσεως τῶν φθόγγων *b*, *d* καὶ τοῦ τραχέος *g* ἔσχεν ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων ἀποτελέσματα. Διότι, ὅσοι ἐσυνήθισαν νὰ βλέπουν *μπ* καὶ νὰ προφέρουν *b*, νὰ βλέπουν *νι* καὶ νὰ προφέρουν *d*, νὰ βλέπουν *γκ* καὶ νὰ προφέρουν *g* τραχύ, ἤρχισαν νὰ ἐκφωνοῦν ὡς *b*, *d* καὶ τραχὺ *g* καὶ ἐκείνους ἀκόμη τοὺς φθόγγους διὰ τὴν ὀρθὴν προφορὰν τῶν ὁποίων ἡ κοινή μας γλῶσσα ἀπαιτεῖ ὅπως ἀκουσθοῦν ἔρρινοι, ἤτοι μὲ ἐν *μ* ἢ *ν* πρὸ τοῦ *b*, *d*, ἢ τοῦ τραχέος *g*. Οὕτως ἡ λέξις *ἔμπορος* ποὺ γράφεται μὲ *μπ* ἤρχισε νὰ προφέρεται ἔμπορος ἀντὶ ἔμπορος, ἡ λέξις *ἄντρας* ποὺ γράφεται μὲ *νι* νὰ προφέρεται ἄδρας ἀντὶ ἄνδρας, καὶ ἡ λέξις *ἀγκίστρι* ποὺ γράφεται μὲ *γκ* νὰ προφέρεται ἀγίστρι ἀντὶ ἀνγίστρι.

Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη προφορὰ ἤρχισε νὰ διαδίδεται ταχύτατα καὶ νὰ καθιερῶνεται, τρόπον τινά, μὲ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς χρήσεως τοῦ ραδιοφώνου. Κακοὶ ἐκφωνηταὶ ξεσχίζουσι κυριολεκτικῶς κάθε ἡμέραν τ' αὐτιά τῶν ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφώνου μὲ τὰ κακόφωνα αὐτὰ φθογγικὰ δημιουργήματα, τὰ ὁποῖα, σὺν τῷ χρόνῳ, ἐπικρατοῦν κάτω ἀπὸ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν τοῦ ραδιοφώνου καὶ ἤρχισαν ν' ἀποτελοῦν τὸν κανόνα εἰς τὸ στόμα τῆς νεολαίας.

Ὁ γράφων ἐπεχείρησε τελευταίως νὰ παρακολουθήσῃ μίαν Κυριακὴν τὰς ἐκπομπὰς τῶν διαφόρων ἀθηναϊκῶν σταθμῶν καὶ νὰ σημειώσῃ τοὺς κυριώτερους τῶν φθογγικῶν σολοικισμῶν τοὺς ὁποίους ἤκουσε. Κατωτέρω παρατίθενται οἱ κυριώτεροι τῶν σημειωθέντων σολοικισμῶν, ἐν σχέσει μὲ τὴν προφορὰν λέξεων αἱ ὁποῖαι περιεῖχον τοὺς φθόγγους *b*, *d* καὶ τραχὺ *g*.

Ἡ ἀναγγελία ὑπὸ τοῦ ἐκφωνητοῦ ἤρχισε μὲ τὸ τρομερόν: *ἐκποδὴ* ἀντὶ ἐκπομβή. Ἐν συνεχείᾳ εἰς μίαν ὁμιλίαν πολιτικοῦ περιεχομένου ἐσημειώθησαν οἱ σολοικισμοί: *Συγέδρωσις* ἀντὶ συγγένδρωσις, *κέδρον* ἀντὶ κένδρον, *φροδίζομεν* ἀντὶ φρονδίζομεν, *ἐνανδίον* ἀντὶ ἐνανδίον, καὶ ἀντιθέτως, *Γιουνγοσλαβία* ἀντὶ Γιουγοσλαβία.

Ἀπὸ μίαν θρησκευτικὴν διάλεξιν ἐσημειώθησαν: τὸ *σύβαν* ἀντὶ τὸ σύμβαν, *διὰ παδὸς* ἀντὶ διὰ πανδός, καὶ ἀπὸ τὴν κυριακὴν προσευχὴν: *Μὴ εἰσενέγγῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν* ἀντὶ μὴ εἰτενέγγῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

Ἀπὸ ὁμιλίαν οἰκονομολόγου: *Συδέλεσιθς* ἀντὶ συνδελεσθής, *ζωδανὸς* ἀντὶ ζωνδανός, *σαραδαπέδε* ἀντὶ σαρανδαπένδε, *τέλος πάδων* ἀντὶ τέλος πάντων.

Ἀπὸ περιγραφὴν ποδοσφαιρικῆς συναντήσεως: *Συνάδησις* ἀντὶ συνάνδησις, *ἀδίπαλος* ὁμάς ἀντὶ ἀνδίπαλος ὁμάς.

Ἀπὸ ραδιοφωνικὴν ἐπιθεώρησιν (μὲ πρόζαν καὶ τραγούδια): Ὁ *κοθὲρ* τῆς ἐπι-

θεωρήσεως ἀντι ὁ κομ-πέρ (compère) τῆς ἐπιθεωρήσεως ἀγαλιὰ ἀντι ἀνγαλιά, φε-
γάρι ἀντι φενγάρι, κουβεδοῦλες ἀντι κουβενδοῦλες.

Τέλος ἀπὸ ραδιοφωνικὰς διαφημίσεις: μαγιὸ ἐξαδρὶκ ἀντι μαγιὸ ἐξανδρὶκ, ἀν-
σάδλ ἀντι ἀνσάμβλ, οἱ καμβάνες τῆς Γλυφάδας ἀντι οἱ καθάνες τῆς Γλυφάδας, καὶ
τὸ πλέον ἀμίμητον: . . . Ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς «Mód» ἀσχολουμένη μὲ τὴν ἐφετεινὴν
μόνδ, ἀντι ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς «Mónd», ἀσχολουμένη μὲ τὴν ἐφετεινὴν μόδ.

Εἶναι δυνατὸν ν' ἀνασταλῆ ὁ γλωσσικὸς αὐτὸς ἐκτροχιασμός, χωρὶς νὰ προστε-
θοῦν νέα γράμματα εἰς τὸ ἀλφάβητόν μας, ὅπως ἐπρότειναν οἱ κατὰ καιροὺς ἀσχο-
ληθέντες μὲ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος αὐτοῦ;

Ἔχομεν νὰ προτείνωμεν μίαν ἀπλῆν, ὡς τὴν θεωροῦμεν, λύσιν, τὴν ὁποίαν
θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένου σώματος,
ὅπως ἀποφανθῆ ἐπὶ θέματος ἀφορῶντος εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς γλώσσης μας.

Ἡ λύσις αὕτη εἶναι:

1) Ἡ χρῆσις τοῦ διγράμματος ββ διὰ τὴν παράστασιν τοῦ φθόγγου b. Οὔτω
θὰ γράφωμεν: σόββα (σόβα), ρόββα (ρόβα) διὰ τοὺς ἄρρινοὺς φθόγγους καὶ δὲν θὰ
προφέρωμεν: σόμβα καὶ ρόμβα ὅπως τώρα. Ἐξ ἄλλου τοὺς ἑρρίνοὺς φθόγγους θὰ
γράφωμεν: ἀμββάρι (ἀμβάρι), καμββάνα (καμβάνα), κουμββι (κουμβι) καὶ θὰ τοὺς
προφέρωμεν ὀρθῶς καὶ ὅχι ἀβάρι, καθάνα, κουβι ὅπως τώρα. Αἱ λέξεις αἱ ὁποῖαι
διὰ λόγους ἱστορικῆς ὀρθογραφίας ἐγράφοντο μέχρι τοῦδε μὲ ββ (Σάββατον, Βαραβ-
βᾶς κλπ.) θὰ γράφωνται ἐφεξῆς μὲ ἓν β, ὅπως ἄλλωστε καὶ προφέρονται σήμερον
(Σάββατον, Βαραβᾶς κλπ.). Ἦδη γράφομεν κρεβάτι ἀντι κρεββάτι.

2) Ἡ χρῆσις τοῦ διγράμματος γγ διὰ τὴν παράστασιν τοῦ τραχέος φθόγγου
g. Οὔτω θὰ γράφωμεν: ἀγγελοσ (ἀνγελοσ), συνγγίνησις (συνγγίνησις), ἀνγγινάρα (ἀν-
γινάρα), Γιουγγοσλαβία (Γιουγοσλαβία) κλπ. Ἡ γραφὴ αὕτη ὑφίσταται ἐν μέρει εἰς
τὸν σημερινὸν γραπτὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν ἀποδίδει ἀπολύτως τὴν ἑρρινὸν ἐκφώνησιν
τοῦ τραχέος φθόγγου g. Οὔτω γράφομεν σήμερον: ἐγγύησις ἀλλὰ προφέρωμεν ἐνγύη-
σις ἢ ἐγύησις. Παρὰ κλήλως ὁμως γράφομεν: ἐγκατάστασις (μὲ γκ) καὶ προφέρωμεν
ἐνγκατάστασις ἢ ἐγκατάστασις, ἐνῶ μὲ τὴν προτεινομένην παρ' ἡμῶν διαρρύθμισιν
θὰ γράφωμεν ἐφεξῆς: ἐνγγύητις καὶ ἐνγκατάστασις, καὶ θὰ προφέρωμεν καὶ τὰς δύο
ὀρθῶς. Τὰς λέξεις τὰς ὁποίας γράφομεν σήμερον μὲ δύο γ χωρὶς νὰ τὰ προφέρωμεν
ὡς τραχὺ g, θὰ τὰς γράφωμεν ἐφεξῆς μὲ ἓν γ. Οὔτω θὰ γράφωμεν: ἐνγραφον, σύν-
γραμμα κλπ.

3) Ἡ χρῆσις τοῦ διγράμματος ττ διὰ τὴν παράστασιν τοῦ φθόγγου d. Οὔτω
θὰ γράφωμεν: κένττρον (κένδρον), φρονττίζω (φρονδίζω), ζωνττανὶς (ζωνδανὸς) κλπ.
Ἄσται λέξεις ἐγράφοντο μέχρι τοῦδε μὲ δύο τ, διὰ λόγους ἱστορικῆς ὀρθογραφίας, θὰ

γράφονται ἐφεξῆς μὲ ἐν τ, οὕτω: Ἄτικῆ, ἐλάτωμα κλπ., καὶ θὰ εἶναι ἡ γραφὴ αὕτη συμφωνοτέρα μὲ τὴν σημερινὴν προφορὰν των.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χρῆσις τῶν διγραμμάτων ββ, γγ καὶ ττ διὰ τὴν παράστασιν τῶν φθόγγων b, τραχέος g καὶ τοῦ d θὰ γίνεται καὶ διὰ τὴν γραφὴν τῶν κεφαλαίων στοιχείων. Οὕτω θὰ γράφωμεν KAMBBANA, ANΓΓΕΛΟΣ, KENTTPON κλπ.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, χωρὶς τὸ βλέμμα μας νὰ προσκόπηται εἰς τὸ ἔντυπον κείμενον εἰς νέους τύπους στοιχείων, ἡ φωνητικὴ ἀξία τῶν διγραμμάτων τούτων θὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπομνημονευθῆ εὐκολώτατα. Ἐάν δὲ ἡ χρῆσις τῶν διγραμμάτων τούτων ἀρχιστὴ διδασκομένη εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀποκατασταθῆ ὀριστικῶς ἡ ὀρθὴ προφορὰ τῶν φθόγγων b, d καὶ τραχέος g.

Προβλέπομεν μάλιστα ὅτι εἰς οὐχὶ ἀπώτερον μέλλον τὰ διγράμματα ταῦτα θὰ λάβουν μονογραμμάτους παραστάσεις ὡς β̂, γ̂, τ̂, ἥτοι μὲ τὰ δύο στοιχεῖα συνηνωμένα εἰς ἓν, ὅταν ἡ προτεινομένη μεταρρύθμισις κατακτήσῃ τὸν ἡμερήσιον τύπον.

S U M M A R Y

Contemporary Greek presents the peculiarity that, though it contains the sounds b, d and g (hard, as in *Grammar*), it, nevertheless, lacks special symbols (letters) to render these particular sounds in the written word. Actually, in modern Greek texts, the sound b is rendered by the coupled consonants μπ, the sound d by the coupled consonants ντ and the hard sound g by the coupled consonants γκ. Thus, contemporary Greeks write μπαμπᾶς ('daddy') and pronounce it *babás*, they write ντάμα ('queen' in card-playing) and pronounce it *dáma*, they write γκᾶζι (gas) and pronounce it *gázi*.

And, as long as these sounds are non-nasal ones, this way of rendering them in the written language is not too bad. But, the 'koine', the commonly spoken language of modern Greeks, contains also the nasal counterparts of these sounds, that is the sounds b, d and g (hard) phonetically preceded by an μ (m) or an ν (n) pronounced mb (*émboros*=merchant), nd (*ándras*=man) and ng (*anghístri*=hook). These nasal sounds, however, are also rendered by the same combination of symbols as that used for their non nasal counterparts, say μπ for mb, ντ for nd and γκ for ng. In these circumstances, people began to disregard the distinction between the nasal and the non-nasal pronunciation, and to pronounce the nasal sounds as non-nasal ones. Thus, *émboros* is now mostly pronounced *éboros*, *ándras* is pronounced *ádras*, *anghístri* is pronounced *aghístri* etc.

In the opinion of the author, this mis-pronunciation, which used to be a local idiom in northern Greece, in Crete and in certain Greek islands, and which now tends to conquer the 'koine', the commonly spoken modern Greek language, should be attributed to the tremendous expansion of ra-

dio. Ill-trained radio announcers more often than not, use the wrong pronunciation for these sounds. One Sunday, the author listened to the broadcasts of the different Radio Stations of Athens and noted down the principal phonetical solecisms he happened to hear. To begin with, the announcer informed radio listeners that they were listening to an 'ékpobí' instead of an 'ékpombí' (ἐκπομπή = broadcast). After that, in a broadcast on a political subject, the speaker mentioned a 'syghédrossis' instead of 'synghéndrossis' (συγκέντρωσις = gathering) and then he spoke of the 'kédrón' instead of the 'kéndrón' (κέντρον = centre). In a lecture on some religious subject, the speaker referred to the 'syban' (σύμπαν = universe). An economist spoke of a 'sydelestís' instead of a 'syndelestís' (συντελεστής = coefficient) adding the double barbarism 'saradapéde' instead of 'sarandapéde' (σαρανταπέντε = fortyfive). There followed the description of a football match, where there was question of a 'synádissis' instead of 'synándissis' (συνάντησις = encounter) and reference was made to the 'adípalos' instead of 'andípalos' (ἀντίπαλος = opponent). Finally, the broadcast of a musical show included such barbarisms as 'agaliá' instead of 'angaliá' (ἀγκαλιὰ = hug, embrace), 'fegári' instead of 'fengári' (φεγγάρι = moon) a.o.

As a remedy of the situation, the author proposes the adoption of conventional symbols to represent the nasal and non-nasal sounds b d and g (hard) in the written language of modern Greeks. Thus:

a) The non nasal sound b will be written with a double ββ. Example: σόββχ (stove). This word will then be correctly pronounced 'sóba' and not 'sóm̄ba'. On the other hand, the nasal sound mb will be written μββ. Example: Κομββι (button). This word will be correctly pronounced 'koombí' and not 'koobí'.

b) The non-nasal sound d will be written with a double ττ. Example: ἀττίο (goodbye). This word will then be correctly pronounced 'addío' and not 'anddíο'. On the other hand, the nasal sound nd will be written νττ. Example: ἄνττρας (man). This word will be correctly pronounced 'ándras' and not 'ádras'.

c) The non-nasal sound g (hard) will be written with a double γγ. Example: Γιουγγοσλαβία (Yugoslavia). This word will be correctly pronounced 'Yugoslavía' and not 'Yungoslavía'. On the other hand, the nasal sound ng will be written νγγ. Example: φενγγάρι (moon). This word will be correctly pronounced 'fengári' and not 'fegári'.

The matter is not so simple as it sounds, because there will arise the problem of the form of capital letters, and the question of the change of the written form of words which, for historical reasons, are written with a double ββ (κρεββάτι = bed) or with a double γγ (ἔγγραφον = document) or with a double ττ (Ἄττικὴ = Attica). The author takes these points into account and proposes appropriate solutions.

Finally, the author expresses the hope that, if his proposal is accepted by the Academy of Athens, and the use of the conventional symbols recommended by him is admitted by the Greek Ministry of Education for instruction in the country's elementary schools, school children will get used to reading the b, d and g (hard) nasal and non-nasal sounds correctly and will, eventually, learn to speak correctly. And, what is most important, these results will be achieved without burdening the language with extra letters-symbols for the sounds in question, the introduction of which into the written language would produce a visually unpleasant effect, and would give rise to a costly upheaval in the type-setting machines of Greek printers.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.—'Εδαφολογική χαρτογράφησις τῆς Πελοποννήσου, ὑπὸ 'Αδάμ Δερλερέ και Γεωργ. Στογιάννη. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάνν. Τρικκαλινοῦ.

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰωάνν. Τρικκαλινὸς ἀνακοινῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην εἶπε τὰ ἑξῆς.

Ἐχω τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν μελέτην τῶν κ. Ἀδὰμ Δερλερέ, Διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας και Γεωργίας «Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ», και Γεωργίου Στογιάννη, χημικοῦ ἐδαφολόγου παρὰ τῷ αὐτῷ Ἰνστιτούτῳ, ἣτις πραγματεύεται τὴν ἐδαφολογικὴν χαρτογράφησιν τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἣτις συνοδεύεται και ὑπὸ ἐδαφολογικοῦ χάρτου 1:300.000 ἐξετελέσθη δαπάναις τοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας και Γεωργίας «Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ» τῆς Ἑταιρίας Λιπασμάτων, τὸ ὅποῖον, ἀθροῦβως ἐργαζόμενον, συμβάλλει μεγάλως εἰς τὴν ἐδαφολογικὴν ἐξερεύνησιν τῆς χώρας μας.

Ἡ εἰς τὴν μελέτην ταύτην διεξοδικὴ ἐξέτασις τῶν διαφορῶν ἐδαφῶν τῆς Πελοποννήσου και ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς σύνταξις τοῦ ἐδαφολογικοῦ χάρτου τῆς περιοχῆς οὐ μόνον στηρίζεται εἰς τὰς ἐπιτοπίους ἐδαφολογικὰς ἐρεῦνας αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ τρία ἔτη, ἀλλὰ και εἰς τὴν ἐπακολουθήσασαν χημικὴν ἀνάλυσιν τῶν 1.200 και πλέον δειγμάτων ἐδαφῶν, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν διαφορῶν περιοχῶν τῆς Πελοποννήσου.

Βάσει τῶν στοιχείων τούτων και ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην ἐπικρατούσας τοπικὰς κλιματολογικὰς συνθήκας ἐπετεύχθη ἡ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς Πελοποννήσου διάκρισις περιοχῶν με ὠρισμένας ἐδαφολογικὰς ἰδιότητας.

Ἡ ἐργασία αὕτη τῆς ἐδαφολογικῆς χαρτογραφίσεως ἐξηγεῖ οὐ μόνον τὴν γένεσιν τῶν διαφορῶν τύπων ἐδαφῶν, ἀλλὰ και ἐπιδιώκει διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσεως, ἀναλόγως τοῦ τύπου τοῦ ἐδάφους, τῶν καταλλήλων λιπασμάτων, τὴν διατήρησιν τῆς γονιμότητος τοῦ ἐδάφους και αὐξήσιν αὐτῆς ἐπὶ ἐλαττωματικῶν ἐδαφῶν.